

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001966 12 Кж
Бања Лука, 14.02.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Г.Г., због кривичног дјела злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске и кривичног дјела силовање из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Н.Б., адвоката из Б., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001966 12 К од 08.11.2012. године, након одржане сједнице вијећа у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић и браниоца оптуженог, а у одсућности уредно обавјештеног оптуженог, донио је дана 14.02.2013. године

П Р Е С У Д У

Одбија се жалба Окружног тужиоца у Добоју као неоснована, док се дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Г.Г., преиначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001966 12 К од 08.11.2012. године, тако што се оптуженом Горану Грабежу за кривично дјело силовање из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим, утврђује казна затвора од 4 (четири) године, а узима као утврђену казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци за кривично дјело злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, која му је утврђена том пресудом, па се оптужени на основу члана 42. став 1. и 2. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске, о с у ђ у ј е на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 4 (четири) мјесеца.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001966 12 К од 08.11.2012. године, оптужени Горан Грабеж оглашен је кривим, због кривичног дјела злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 49/03, у даљем тексту: КЗ РС) и кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, те му је за кривично дјело злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, а за кривично дјело силовање из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, казна затвора од трајању од 5 (пет) година, па је на основу члана 42. став 1. и 2. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет)

година и 4 (четири) мјесеца. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе накнаде трошкова кривичног поступка, док је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећена упућена на парнични поступак, ради остваривања имовинско правног захтјева.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог. Окружни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне већа казна. Бранилац оптуженог пресуду побија због свих жалбених основа, те предлаже да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се иста дјелимично укине у смислу одредбе члана 329. став 3. ЗКП РС.

Писмени одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички тужилац је подржала жалбу окружног тужиоца у Добоју, остајући код разлога и приједлога садржаних у њеном образложењу, те је предложила да се жалба браниоца одбије као неоснована. Бранилац оптуженог је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из исте, те је предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, а и по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повређен Кривични закон, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Неосновано се у жалби браниоца оптуженог истиче да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, на начин што је првостепени суд одбио приједлог одбране да се раздвоји поступак против оптуженог за кривично дјело злостављање. Наиме, одредбом члана 31. став 1. ЗКП РС, предвиђено је да суд може из важних разлога или из разлога цјелисходности до завршетка главног претреса одлучити да се поступак за поједина кривична дјела или против појединих оптужених раздвоји и посебно доврши. У конкретном случају, првостепени суд је правилно поступио када је одбио приједлог одбране да се раздвоје поступци за кривична дјела за која се оптужени терети, правилно закључивши да раздвајање поступка није ни оправдано ни цјелисходно и о томе дао ваљано образложење на страни 3. пасус 2., које у цијелости прихвата и овај суд.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца оптуженог, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, нема противријечности изреке и разлога пресуде, а такође је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама. Наиме, у изреци пресуде, јасно су наведене радње оптуженог које се односе на кривично дјело злостављање и његове радње које се односе на

кривично дјело силовање. Такође, насупрот жалбеним тврдњама, између изреке пресуде и разлога нема никакве противријечности, а пресуда садржи све ваљане разлоге о одлучним чињеницама које су утврђене на основу доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом и оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Приговор из жалбе браниоца да је првостепени суд повредио право на правично суђење из члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода на начин што су све судије чланови првостепеног вијећа биле жене, а оптуженом се ставља на терет кривично дјело силовање, није основан, јер је одбрана имала могућност да у првостепеном поступку тражи изузеће судија, а такође, одредбама ЗКП РС није прописана полна структура чланова судског вијећа.

Надаље, приговорима садржаним у жалби браниоца оптуженог, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени починио кривична дјела злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, за која је том пресудом оглашен кривим. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих спроведених доказа оптужбе и одбране и то појединачно и у међусобној повезаности, па разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата, а њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, у овом жалбеном основу, жалба износи садржај доказа оптужбе и одбране и властито виђење, шта из тих доказа произилази, бранећи своју кључну тезу да ти докази нису пружали суду поуздан основ за закључак да је оптужени починио кривична дјела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим. У овом основу побијања пресуде, жалба анализира садржај исказа оштећене Б.Т., указујући на бројне нелогичности у њеном исказу, критикује и садржај налаза вјештака специјалисте медицинске психологије мр. Т.Д., не спорећи да је овај вјештак извршила преглед оштећене, али тек након две године од критичног догађаја, као и да побијана пресуда не садржи одређење да ли је првостепени суд прихватио налаз и мишљење др. Ђ.П., неуропсихијатра.

Изнесени приговори жалбе у овом основу побијања пресуде се не могу прихватити, јер је побијана пресуда детаљно изнијела садржај свједочења оштећене Б.Т., као и осталих свједока, те након што је исказ оштећене довела у везу са осталим доказима, прије свега, са исказима свједока Љ.Ђ. и Б.Ш. из истраге, правилно га оцијенила као увјерљив и дала детаљно образложење зашто га прихвата. Такав приступ оцјени исказа свједока оштећене и овај суд сматра правилним.

Када је ријеч о оцијени садржаја налаза вјештака мр Т.Д., специјалисте медицинске психологије и налаза др. Ђ.П., неуропсихијатра, побијана пресуда је изнијела садржај њихових налаза, као и свједочења на главном претресу пред првостепеним судом. Анализирајући налаз вјештака Т.Д. (која је први пут извршила преглед оштећене дана 08.02.2004. године, дакле, пар дана након догађаја) и њено свједочење на главном претресу, побијана пресуда је исте

довела и у везу са исказом оштећене, као и са писменим налазом и свједочењем др. Ђ.П., неуропсихијатра, и на основу такве оцјене правилно закључила да је изјава оштећене аутентична и вјеродостојна.

Приговор жалбе, да побијана пресуда не садржи одређење да ли је првостепени суд прихватио налаз и мишљење др. Ђ.П., неуропсихијатра, или није, је неоснован, јер је побијана пресуда, након што је изнијела садржај његовог налаза, као и свједочење на главном претресу, на страни 10. пасус 1. извршила анализу налаза и исказа овог свједока, правилно закључивши да налаз неуропсихијатра П. не указује на постојање трауматизације оштећене, али га и не искључује, обзиром да је неуропсихијатар изјавио да за такав закључак није довољан само један преглед.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а приговори жалбе у овом основу побијања пресуде, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде, садрже сва битна обиљежја кривичних дјела злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, због чега је неоснован и приговор жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

И једна и друга жалба побијају првостепену пресуду у одлуци о кривичној санкцији, односно изреченој казни затвора, при томе жалба тужиоца сматра да је изречена казна преблага, а жалба браниоца да је изречена казна престога, поготову за кривично дјело силовање.

Разматрајући те приговоре, овај суд налази да жалба окружног тужиоца није основана, а да је жалба браниоца основана.

За кривично дјело злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, прописана је казна затвора до двије године, док је за кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, у вријеме извршења дјела, била прописана казна затвора од 3 (три) до 15 (петнаест) година. Побијана пресуда је, по мишљењу овог суда, за кривично дјело злостављање, оптуженом правилно утврдила казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. Међутим, овај суд оцјењује да је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година за кривично дјело силовање из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, престога и да приликом одмјеравања те казне нису у довољној мјери цијењене све околности прописане одредбом члана 37. КЗ РС. Наиме, првостепени суд је поред младости оптуженог у вријеме извршења кривичних дјела и његово лоше имовно стање, пропустио да као олакшавајућу околност цијени и проток времена, обзиром да је од извршења дјела протекло пуних осам година, а према стању списка, без кривице оптуженог. Са друге стране, чињеница да је оптужени кривично дјело силовање извршио на јавном мјесту и да је на тај начин оптужену изложио посебно понижавајућем положају, нема такав значај, какав јој придаје првостепени суд.

Стога је овај суд жалбу окружног тужиоца одбио као неосновану, док је жалбу браниоца оптуженог дјелимично уважио, те преиначио побијану пресуду у одлуци о казни, тако што је узимајући као правилно утврђену казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци за кривично дјело злостављање из члана 168. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, оптуженом за кривично дјело силовање из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) године, те примјеном одредбе члана 42. став 1. и 2. тачка 2. КЗ РС, оптуженог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 4 (четири) мјесеца, налазећи да је ова казна у свему примјерена тежини почињених дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је та дјела почињено, налазећи да је та казна и довољна и потребна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци ове пресуде на основу члана 328. став 1. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић